

RIVM-rapport 'Staat drinkwaterbronnen'

'Veiligstellen van bronnen voor drinkwater is flinke opgave'

Het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) concludeert in het recent verschenen rapport 'Staat drinkwaterbronnen' dat er in meer dan de helft van de 216 winningen in Nederland nu of in de nabije toekomst problemen zijn met de waterkwaliteit of de beschikbare hoeveelheid water. Het RIVM baseert zich voor dit rapport op een analyse van de tweede generatie gebiedsdossiers. Waterspiegel sprak met rapporteur Inge van Driezum (RIVM) en met Henk Brink (WMD) en Koen Zuurbier (PWN) namens de drinkwaterbedrijven over de lessen die geleerd kunnen worden uit het rapport.

In Nederland wordt drinkwater gemaakt van grond- en oppervlaktewater. Het RIVM heeft op basis van de gebiedsdossiers voor de drinkwatergebieden in kaart gebracht wat de kwaliteit van het water van deze bronnen is en hoeveel er beschikbaar is om drinkwater van te maken. Beleidsmakers van het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat (IenW) en van regionale en lokale overheden gebruiken de resultaten voor nieuw beleid, zoals de Beleidsnota Drinkwater en de stroomgebiedbeheerplannen (SGBP's).

Wat is een gebiedsdossier?

Gebiedsdossiers worden onder regie van de provincie gezamenlijk opgesteld door de verschillende betrokken partijen, waaronder het drinkwaterbedrijf. De gebiedsdossiers van drinkwaterbronnen bevatten feitelijke informatie over een winning en het gebied eromheen. Hiermee kan een analyse worden gemaakt van de huidige toestand van de winning en kunnen de mogelijke (toekomstige) bedreigingen in beeld worden gebracht. Op basis van deze analyse maken betrokken partijen, waaronder provincies, waterschappen en gemeenten afspraken over de uitvoering van maatregelen om de winning kwalitatief en kwantitatief duurzaam veilig te stellen. Deze maatregelen worden vastgelegd in een uitvoeringsprogramma.

Kwaliteit grond- en oppervlaktewater onder druk

Uit het RIVM-onderzoek blijkt dat er in meer dan de helft van de 216 drinkwaterwinningen in Nederland nu, of in de nabije toekomst, problemen zijn met de waterkwaliteit of de beschikbare hoeveelheid water. In 135 van de winningen worden namelijk stoffen gevonden die het ongezuiverde grond- of oppervlaktewater vervuilen. De laatste jaren is het minder vanzelfsprekend gebleken dat er in alle seizoenen voldoende water is voor alle toepassingen. Ook zorgt de droogte ervoor dat rivierafvoeren lager zijn. Hierdoor stijgen de concentraties vervuilende stoffen in de rivieren en andere oppervlaktewateren en treedt verzilting op. Hierdoor moeten drinkwaterbedrijven een grotere zuiveringsinspanning verrichten om schoon en betrouwbaar drinkwater te maken. Dit staat op gespannen voet met de Europese Kaderrichtlijn Water (KRW), die onder andere als doel heeft om met eenvoudige zuiveringstechnieken drinkwater uit de bronnen te kunnen maken.

Zorg over kwaliteit bronnen

Wetenschappelijk medewerker Inge van Driezum van het RIVM schreef mee aan het rapport 'Staat drinkwaterbronnen'. Een belangrijke conclusie uit dit rapport: de kwaliteit van de drinkwaterbronnen is de laatste jaren onvoldoende verbeterd: *welke aanbevelingen doet u om dit aan te pakken?*

Van Driezum: 'De drinkwaterkwaliteit is zeer goed in Nederland, maar er bestaat inderdaad zorg over de kwaliteit van de bronnen. Hierdoor moeten drinkwaterbedrijven steeds méér doen om van het water uit deze bronnen schoon en veilig drinkwater te maken. Waterschappen, provincies, gemeenten en de rijksoverheid hebben zich de afgelopen jaren ingezet om de kwaliteit van de drinkwaterbronnen te verbeteren. Maar de kwaliteit is nog niet zoals gewenst en is de afgelopen jaren niet significant verbeterd. Zoals afgespro-

Inge van Driezum, wetenschappelijk medewerker RIVM.

ken in de Europese Kaderrichtlijn Water (KRW) is het uiteindelijke doel om achteruitgang van de waterkwaliteit te voorkómen en de mate van zuivering die nodig is voor de productie van drinkwater, juist te verlagen.'

Ze vervolgt: 'Het kost tijd voordat een maatregel effect heeft en dit ook daadwerkelijk te zien is bij een winning (bijvoorbeeld door lange 'reistijden' in grondwater). Dat is een van de redenen waarom de effecten van de genomen maatregelen nog niet zichtbaar zijn bij de drinkwaterbronnen. Daarnaast sluit de monitoring van de (effecten) van maatregelen niet aan bij monitoring van de kwaliteitseffecten bij de drinkwaterwinningen. Meer zicht krijgen op de effecten is belangrijk om op tijd extra maatregelen te kunnen nemen als dit nodig is. Daarnaast is tussen de landelijke en decentrale overheden meer duidelijkheid nodig over wie waarvoor verantwoordelijk is en wat partijen van elkaar kunnen verwachten. Zij hebben immers een belangrijke taak om de waterkwaliteit voor de toekomst veilig te stellen.'

‘VERBETERINGEN NODIG OM
ROBUUSTHEID DRINKWATER-
VOORZIENING TE VERSTERKEN’

‘RESULTATEN ONDER- ZOEK BELANGRIJK VOOR BELEIDSNOTA DRINKWATER EN STROOMGEBIEDBEHEERPLANNEN’

‘Ons rapport eindigt met een aantal concrete aanbevelingen (zie kader – red.), waarvan volgens mij de belangrijkste is: het opvolgen van de beleidsinitiatieven en de afgesproken maatregelen. De gebiedsdossiers geven een goed beeld van de actuele status van de drinkwaterbronnen. Maar ze kijken niet naar de effecten van de genomen maatregelen en of (en wanneer) de maatregelen de gestelde doelen bereiken. De maatregelenprogramma’s die voortvloeien uit de gebiedsdossiers leggen wel de maatregelen vast en wie ze moet uitvoeren, maar bepalen niets over de toetsing en rapportage van de resultaten. De drinkwaterbedrijven – en ook de provincies en Rijkswaterstaat – monitoren de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater intensief. Maar daarbij wordt meer naar de actuele situatie gekeken en niet zozeer naar de samenhang met genomen maatregelen.’

‘Eenzelfde beeld zien we bij beleidsinitiatieven zoals de Ketenaanpak medicijnresten uit water: er is een integrale aanpak van bron tot tap om de concentraties en vrachten van ongewenste stoffen in het water te verminderen. Het is echter nog te vroeg om te kunnen concluderen of dit beleidsinitiatief voldoende effectief is voor de aanpak van dit probleem in bronnen voor drinkwater.’

Wat zou u in dit kader willen meegeven aan het ministerie van IenW?

Van Driezum: ‘De drinkwaterkwaliteit in Nederland is goed, ook internationaal gezien. Maar de kwaliteit van de bronnen laat sinds ons laatste rapport in 2014 geen verbetering zien, ondanks de vele maatregelen die inmiddels zijn afgesproken. In combinatie met de gevolgen van de klimaatverandering worden de uitdagingen de komende jaren alleen maar groter. Nederland heeft zich gecommitteerd aan de KRW-doelen, waaronder het kunnen maken van drinkwater met een eenvoudige zuivering. Maar in de praktijk wordt het zuiveren alleen maar complexer. Natuurlijk kunnen we het de drinkwaterbedrijven toevertrouwen dat zij met innovatieve technieken en extra zuiveringen voor schoon en betrouwbaar drinkwater kunnen zorgen. Maar het kost steeds meer inspanning en geld, en dat druist in tegen de regelgeving uit de KRW. Goed drinkwater begint bij schone bronnen, en de sleutel tot de oplossing van dit probleem ligt dus bij bronbescherming. En de voordelen zijn breder: schoon water heeft ook een groot ecologisch, recreatief en economisch belang. Overigens kan Nederland dit niet in z’n eentje: door het grensoverschrijdende karakter van verontreinigingen is samenwerking met de stroomopwaarts gelegen landen Duitsland, Zwitserland, Frankrijk en België essentieel om de waterkwaliteit te kunnen verbeteren en voldoende toestroom te garanderen.’

Wat kan de drinkwatersector zelf doen om de kwaliteit van hun bronnen te verbeteren?

Van Driezum: ‘De drinkwaterbedrijven doen natuurlijk al heel veel aan bronbescherming, door de inrichting en het beheer van hun waterwingebieden en grondwaterbeschermingsgebieden bijvoorbeeld. Ook monitoren zij het grond- en oppervlaktewater, om te zien of er verontreinigingen optreden in de buurt van hun winningen. Door die monitoring iets anders in te richten, kunnen de drinkwaterbedrijven meer kennis verzamelen over de effecten van maatregelen die zijzelf en hun waterketenpartners nemen in het kader van de maatregelenprogramma’s onder de gebiedsdossiers. Via breder onderzoek door kennisinstituten kan dan ook meer inzicht worden gegenereerd in de effecten van bepaalde stoffen, stofgroepen en mengsels.’

‘Een ander belangrijk spoor voor de drinkwaterbedrijven is het in gesprek blijven met alle stakeholders, om zo parallele en overlappende belangen te identificeren. Door te kijken hoe je elkaar kunt helpen, kom je samen verder dan in je eentje. Het werkt stimulerend voor betrokken partijen als drinkwaterbedrijven zich hierin proactief opstellen en anderen meenemen in het bredere belang van waterkwaliteit.’

‘Provincies en waterschappen op hun beurt kunnen nadere invulling geven aan gebiedsspecifiek beleid, bijvoorbeeld voor de landbouw. Zo zijn er 34 grondwaterbeschermingsgebieden waar de waterkwaliteit onder druk staat als gevolg van emissies vanuit de landbouw in de directe omgeving. Daar moeten de provincies passend kunnen ingrijpen. Daarbij moeten zij zich wel gesteund weten door de rijksoverheid: er zal in het landelijke beleid ook ruimte moeten zijn voor lokaal of regionaal maatwerk.’

Beleidssporen

De resultaten van het RIVM-onderzoek zijn van belang, omdat ze worden ingezet bij het vormgeven van de Beleidsnota Drinkwater die op dit moment wordt opgesteld. Ook worden ze gebruikt voor het verder invullen van de stroomgebiedbeheerplannen (SGBP’s) die komend jaar moeten worden afgerond. In de SGBP’s moeten maatregelen worden opgenomen die van belang zijn voor verbetering van de kwaliteit en beschikbaarheid van drinkwaterbronnen voor het halen van de KRW-doelen.

Hoe verhouden de gebiedsdossiers zich tot rivierdossiers, SGBP’s en de KRW?

Van Driezum: ‘De link tussen deze instrumenten zit ’m in de doelen die getoetst worden. Het is ooit bedacht als een grote ‘plan-do-check-act’-cirkel. De gebiedsdossiers worden elke zes jaar lokaal vastgesteld, inclusief een bijbehorend maatregelenpakket. Dit vormt vervolgens input voor de grotere rivierdossiers, die op hun beurt weer de basis vormen voor de stroomgebiedbeheerplannen. De plancyclus hiervan is weer afgestemd op die van de KRW. Op papier klinkt dat mooi, maar de praktijk is weerbarstiger, waardoor er soms vertraging optreedt. De afstemming zou dus beter kunnen. Uiteindelijk hebben al deze instrumenten hetzelfde doel: bescherming van de bronnen en daarmee zorgen voor voldoende schoon water voor iedereen in Nederland.’

Aanbevelingen RIVM

Vewin deelt de conclusies van het rapport dat er veel meer moet gebeuren om de toestand van de drinkwaterbronnen nu en in de toekomst veilig te stellen. Eerder onderzoek van KWR (2019) en de Nationale Analyse Waterkwaliteit van PBL (2020) lieten al zien dat de kwaliteit van de drinkwaterbronnen onder toenemende druk staat. Het RIVM geeft een aantal nuttige aanbevelingen:

- meer maatregelen voor versterking van de robuustheid van de drinkwatervoorziening als het gaat om de beschikbaarheid van voldoende zoet water;
- meer aandacht voor een goede verankering van beschermingsgebieden in lokale ruimtelijke plannen en in calamiteitenplannen van regionale partijen;
- in maatregelenprogramma's zoals de uitvoeringsprogramma's van de gebiedsdossiers: beter in beeld brengen wat de verwachte effecten van maatregelen zijn, of er aanvullende maatregelen nodig zijn, en meer aandacht voor de monitoring van de voortgang en de effectiviteit van maatregelen;
- betere afstemming tussen Rijk en regio over welke maatregelen nodig zijn en de uitvoering ervan (wie is verantwoordelijk voor wat?);
- meer aandacht voor toezicht en handhaving bij het uitvoeren van maatregelen en het monitoren van de voortgang.

Meer problemen met oppervlaktewater verwacht

Dr. Koen Zuurbier is als strategisch adviseur Drinkwater betrokken bij het opstellen van de gebiedsdossiers bij het Noord-Hollandse PWN, dat vooral drinkwater maakt uit oppervlaktewater. *Hoe ziet hij het RIVM-rapport?*

Zuurbier: 'Ik ben niet verrast door de uitkomst, in feite zien wij deze zaken al jaren in onze eigen gebiedsdossiers. Maar van het totale nationale plaatje schrik je dan toch wel.'

PWN is voor de productie van drinkwater voornamelijk afhankelijk van oppervlaktewater, uit het IJsselmeer. Zuurbier: 'Met de kwantiteit lijkt het dus goed te zitten, het moet wel erg gek lopen als er niet genoeg water in het IJsselmeer staat om in te nemen voor drinkwater. Bij de kwaliteit ligt dat anders. Die wordt bepaald door meerdere factoren, zoals de aanvoer door de IJssel en daarmee de Rijn, het binnendringen van zout water vanuit de Waddenzee en effluent vanuit rioolwaterzuiveringen (RWZI's) en lozingen door bedrijven. In de zomer van 2018 hadden wij door een combinatie van factoren bijvoorbeeld problemen met zilt water bij ons innamepunt bij Andijk. We konden toen op die locatie enige tijd geen water innemen voor de drinkwaterproductie. De verwachting is dat – als we niets doen – dit soort problemen in de toekomst vaker zal optreden.'

Wat zijn de grootste uitdagingen en kansen voor PWN op het gebied van bronnen?

Zuurbier: 'De gevolgen van de klimaatverandering zijn de grootste overall uitdaging, veel ontwikkelingen hebben daar hun oorsprong. Een lange periode van droogte kan bijvoorbeeld leiden tot een lager waterpeil op het IJsselmeer, waardoor er minder gespuid kan worden naar de Waddenzee. Dan kunnen wij te maken krijgen met verzilting, door zeewater dat binnendringt via de sluizen in de Afsluitdijk. Maar het betekent ook dat de concentratie van ongewenste stoffen – zoals zout – die via de Rijn en de IJssel in het meer stromen, stijgt. Wij slagen er nu goed in veel stoffen uit het water te zuiveren, maar er komen steeds nieuwe, meer persistente en mobieler stoffen bij, dus je moet continu alert zijn. Ook wordt onze zuiveringsinspanning nog altijd hoger door medicijnresten (een gevolg van vergrijzing), bestrijdingsmiddelen en industriële stoffen, die bijvoorbeeld via RWZI's en lozingen bij bedrijven in het oppervlaktewater terecht komen.'

Meer water vasthouden

'PWN infiltreert het voorgezuiverde water uit het IJsselmeer in de duinen, waar de bodempassage zorgt voor nazuivering. Onder de duinen bevindt zich ook een natuurlijke reserve aan grondwater, waarop we in gevallen van nood kunnen terugvallen. Maar die hoeveelheid is niet oneindig. En ook bij dergelijke grondwaterwinsten zien wij bedreigingen, zoals de bouw van woningen, dumping van drugsafval, installaties voor warmte-koudeopslag en aardwarmtesystemen in de buurt van de duinen.'

Dr. Koen Zuurbier, strategisch adviseur Drinkwater (PWN).

Henk Brink, manager Kwaliteit (WMD).

‘Om in de toekomst robuuster te zijn, zoeken we naar alternatieven, zoals brak kwelwater. Daarnaast kijken wij naar mogelijkheden om in tijden van overvloedige neerslag water op te slaan in de bodem, als appeltje voor de dorst. Ook verkennen we de aanleg van een klimaatbuffer in het IJsselmeer, waar we een flinke voorraad goed water kunnen vasthouden. We kunnen dan altijd beschikken over voldoende water met de juiste kwaliteit.’

Wat vindt u van de aanbevelingen van het RIVM?

Zuurbier: ‘Wij onderschrijven die volledig. Onze gebiedsdossiers zijn eigenlijk feitenrapporten, gericht op wat je in de nabijheid van de winningen binnen ongeveer zes jaar kunt doen om de knelpunten aan te pakken. Een aantal aanbevelingen van het RIVM staat al in onze gebiedsdossiers. Maar er zijn ook grotere onderwerpen die meer thuishoren in rivierdossiers en stroomgebiedbeheerplannen ofwel SGBP’s. Het belangrijkste daarbij is volgens ons de aanpak van verontreiniging bij de oorsprong: bijvoorbeeld via het SGBP van de Rijn of de internationale Rijncommissie de lozingen in het hele stroomgebied aanpakken. Ook bij RWZI’s en industriële afvalwaterzuiveringen zal meer gezuiverd moeten worden, onder andere om antropogene stoffen – zoals medicijnresten en PFAS – uit het oppervlaktewater te houden.’

Via welke beleidssporen moeten de knelpunten worden aangepakt?

Zuurbier: ‘De Beleidsnota Drinkwater is van belang voor de algemene uitgangspunten voor het verzekeren van de toekomstige drinkwatervoorziening. De Europese Kaderrichtlijn Water, de KRW, formuleert de ambities ten aanzien van de waterkwaliteit, zoals het doel dat we op termijn drinkwater moeten kunnen produceren met een eenvoudige zuivering. De gebieds- en rivierdossiers vormen een belangrijke basis voor te treffen maatregelen. Het Deltaprogramma Zoetwater richt zich meer op de kwantiteit, zoals de inrichting van

gebieden en de verdeling van het water dat wordt aangevoerd via de rivieren.’

Kwaliteit is de grootste uitdaging voor het grondwater

Het Drentse WMD gebruikt alleen grondwater voor de bereiding van drinkwater. Henk Brink is als manager Kwaliteit nauw betrokken bij het verzamelen van informatie voor de gebiedsdossiers in Drenthe. *Hoe ziet hij het RIVM-rapport?*

Brink: ‘Het beeld is herkenbaar. Het is goed dat het nu weer een keer zwart-op-wit staat dat meer dan de helft van onze grondwaterbronnen sporen vertoont van antropogene stoffen, die we eigenlijk niet zouden willen tegenkomen. Voor de verbetering van deze situatie hebben we zeer veel partijen nodig, dus het is goed dat het beeld uit het RIVM-rapport breder bekend wordt.’

‘WMD is voor 100% afhankelijk van grondwater voor drinkwaterproductie. In ons gebied hebben wij 12 winningen, waarvan de helft kwetsbaar is. Dat komt vooral door de bodemopbouw: sommige van onze winningen bevinden zich in een zandige bodem en worden niet beschermd door een afsluitende kleilaag. Maar kwetsbaarheid ontstaat ook bovengronds, doordat sommige winningen zich dicht bij landbouwgronden, industrie of bebouwing bevinden.’

‘Een goed voorbeeld is onze winning Noordbargeres, waar alle problematiek als het ware samenkomt. Het gaat hier om een rela-

tief ondiepe winning, dicht bij de stad, een industrieterrein en bij landbouwgebied, met oude industriële verontreiniging in de ondergrond én geen beschermende kleilaag in de bodem. Zo komen wij bijvoorbeeld het onkruidbestrijdingsmiddel bentazon in het grondwater tegen. Daarom bouwen wij hier een barrière tegen organische microverontreinigingen; een aanvullende zuivering met een extra filter met actieve kool. De drinkwaterkwaliteit ondervindt geen negatieve invloed van deze verontreiniging van het grondwater, maar daarvoor moeten wij wel flink ingrijpen, met alle kosten van dien. Daarbij gaat het niet alleen om de investering zelf, maar ook om jaarlijks terugkerende kosten voor actieve kool en extra monitoring.'

Wat zijn in het algemeen de oorzaken van de problemen bij de bronnen?

Brink: 'Ze zijn eigenlijk al genoemd: bronnen kunnen last hebben van activiteiten in de omgeving, zoals landbouw, industrie of bebouwing. Het kan gaan om diffuse verontreiniging of om puntbelastingen door lozingen en verontreinigingen in het verleden. Zo zien wij in het grondwater dat naar onze waterputten stroomt steeds vaker nitraat en nikkel, omdat onze waterwingebieden vrijwel altijd in landbouwgebied liggen, waar deze stoffen via bemesting in de grond komen. Het nitraatgehalte zit nu nog onder de norm en natuurlijk kunnen wij dat er allemaal uit zuiveren. Maar je wilt het er eigenlijk gewoon helemaal niet in hebben...'

Wat zijn de grootste uitdagingen voor jullie bronnen?

Brink: 'De grootste uitdaging is de kwaliteit van het grondwater. Kwantitatief gezien voorzie ik in Drenthe voorlopig geen knelpunten. Het watergebruik per persoon is in onze provincie de afgelopen jaren gedaald, maar dat wordt gecompenseerd door een lichte bevolkingsgroei. Wel is het zo dat nieuwe zuiveringsmethoden zoals membraanfiltratie leiden tot meer verlies van water tijdens het productieproces. Wij verwachten dat wij op termijn wel tegen de grenzen van onze winningscapaciteit aanlopen, zoals je nu al ziet bij Vitens en Brabant Water, twee andere 'grondwaterbedrijven'. De provincie Drenthe en WMD zijn daarom gezamenlijk op zoek naar mogelijkheden voor aanwijzing van aanvullende strategische voorraden (ASV's) voor de toekomstige drinkwatervoorziening. De beschikbaarheid van voldoende grondwater van goede kwaliteit is hierbij een belangrijk knelpunt.'

Wat ziet u als de belangrijkste oplossingsrichtingen?

Brink: 'Wij hebben een sterke voorkeur voor grondwater als bron voor het maken van drinkwater. Wij kijken nog niet naar het gebruik van oppervlaktewater, ook omdat daarvan in onze regio in droge perioden juist al niet zoveel is. WMD ziet meer in goed waterbeheer; het vasthouden van water in de natte perioden, als appeltje voor de dorst in tijden van droogte. Schoon en voldoende water is een groot goed; je hebt het over veiligheid en volksgezondheid, daar moeten we gewoon zuinig op zijn. Wij proberen ook in onze eigen natuurgebieden, zoals Breevenen, water meer vast te houden. We trekken daarbij ook samen op met de landbouwsector. Zo hebben we een pilot waarbij wij landbouwgrond opkopen, uit productie halen en inrichten als natuurgebied, inclusief ruime mogelijkheden voor waterberging. Daarnaast kijken we samen met boeren naar mogelijkheden om de bodem te verbeteren door het toevoegen van organische stof, waardoor de ondergrond meer vocht kan vasthouden.'

'Er gebeurt heel veel, dat zie je ook in het RIVM-rapport. Overal in Nederland hebben waterketenpartners en andere betrokken partijen maatregelen afgesproken om de waterkwaliteit te verbeteren. Maar het duurt vaak erg lang voor ze vrucht afwerpen. En het lijkt erop dat men soms al tevreden is als er maatregelen zijn afgesproken, zonder dat ook wordt gemonitord of ze in de praktijk wel werken. Dat kan nog wel wat beter, zoals ook het RIVM concludeert. Een schrijnend voorbeeld vind ik het 6e Actieprogramma Nitraatrichtlijn. We zijn al 25 jaar met deze actieprogramma's bezig, maar zes edities verder is het nog steeds niet op orde. Nitraat is nog steeds een reële bedreiging voor de drinkwaterbronnen.'

Via welke sporen moeten de knelpunten worden aangepakt?

Brink: 'Het drinkwaterbelang is stevig verankerd in de regelgeving voor ruimtelijke ordening, via de trits van waterwingebieden, grondwaterbeschermingsgebieden en intrekgebieden. De provincie neemt haar taak als beschermer van de grondwaterkwaliteit zeer serieus. Het ministerie van IenW en de provincies pakken hun verantwoordelijkheid, bijvoorbeeld in de discussie over welke beschermende maatregelen nodig zijn, op weg naar een nieuwe Beleidsnota Drinkwater. De KRW is meer gericht op de kwaliteit van het oppervlaktewater en biedt voor grondwater minder handvatten. Al met al zijn er veel instrumenten beschikbaar, maar het drinkwaterbelang zou een grotere rol bij de toepassing moeten spelen.'

Visie Vewin

Vewin ziet in het rapport bevestiging van de al eerder door KWR en het Planbureau voor de Leefomgeving PBL getrokken conclusie dat de kwaliteit van de drinkwaterbronnen onder toenemende druk staat en dat het huidige beleid tot te weinig verbetering leidt. Het is duidelijk dat het aanpakken van de uitdagingen op het vlak van de beschikbaarheid en kwaliteit van drinkwaterbronnen meer prioriteit moet krijgen.

Dit jaar worden de plannen voor de komende periode van de Kaderrichtlijn Water (2022-2027) afgerond. Essentieel is dat deze daadwerkelijk uitzicht bieden op het halen van de doelen en dat de uitvoering in de nieuwe kabinetsperiode goed wordt bewaakt.

Vewin vindt dat het Rijk duidelijk moet maken of de maatregelen in de verschillende plannen en uitvoeringsprogramma's samen voldoende zijn om de KRW-doelen voor drinkwaterbronnen te halen, en waar eventueel aanvullende maatregelen nodig zijn. Ook moet het Rijk een regierol vervullen bij de afstemming met de decentrale overheden over de benodigde maatregelen en het moet duidelijk zijn wie verantwoordelijk is voor de uitvoering ervan.